

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเราได้นำความรู้ จากการวิจัยทางการศึกษามาเป็นเครื่องช่วยในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลสูงขึ้น เพราะผลการวิจัยจะช่วยให้ นักการศึกษาสามารถจัดสภาพแวดล้อมที่จะทำให้บรรยากาศของการเรียนการสอนดีขึ้น ทำให้ ผลการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น นอกจากนี้ในเรื่องของการกำหนดนโยบาย แผนและโครงการ พัฒนาการศึกษ ตลอดจนการปรับปรุง การแก้ไขปัญหาและการจัดแนวทางดำเนินการทาง การศึกษาที่เหมาะสม จำเป็นต้องอาศัยผลการวิจัยทางการศึกษามาช่วยทั้งสิ้น

การวิจัยเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้ทราบ สภาพและองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ อย่างถูกต้อง เพราะการวิจัยทางการศึกษาเป็นกระบวนการแสวงหาความจริง เพื่อให้ได้มาซึ่ง วิธีแก้ปัญหามีประสิทธิภาพ (วีรวรรณ ยุทธนากรชัย, 2527) และเพื่อให้ได้ข้อความรู้ ใหม่ๆ มาสร้างสรรค์ความก้าวหน้าทางวิชาการ มาวางแผนพัฒนาการศึกษาและปรับปรุง ส่งเสริมการจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมาย (คิวนพร ดิลกโกมล, 2534) นอกจากนี้บทบาทของ การวิจัยทางการศึกษายังได้ขยายวงกว้างออกไป นอกเหนือจากการเรียนการสอนในห้อง เรียน มีความลึกซึ้งกว้างขวางพอเพียงที่จะนำไปใช้ประโยชน์ โดยเฉพาะในแง่ของการนำ ผลการวิจัยไปเป็นพื้นฐานในการวางแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนการวางนโยบาย ทางการศึกษา

สมหวัง นิธิยานุวัฒน์ (2526) ได้กล่าวถึง สถานภาพและแนวโน้มของการวิจัยทาง การศึกษาในประเทศไทยว่าสถานภาพในเชิงปริมาณมีอยู่น้อยเมื่อเทียบกับสาขาสังคมศาสตร์อื่นๆ แต่ในแง่ระเบียบวิธีวิจัยแล้ว การวิจัยทางการศึกษากว่าทางสังคมศาสตร์มากและจาก การวิจัยของ ฉัฐมา สรพรรศรี (2525) เรื่องแนวโน้มของการวิจัยการศึกษาในอนาคตพบว่า แนวโน้มที่สำคัญของการวิจัยการศึกษาปี พ.ศ. 2535 คือ การวิจัยการศึกษาจะมีบทบาทเพื่อ พัฒนาหลักสูตร ซึ่งจะแทรกอยู่ในหน่วยงานทางการศึกษาเพื่อพัฒนาหน่วยงาน จะมีศูนย์ที่ทำหน้าที่ รวบรวมข่าวสารและเผยแพร่งานวิจัยทางการศึกษา เพื่อประโยชน์และเป็นการอำนวยความสะดวก

สะดวกแก่ผู้ใช้ผลงานวิจัย การทำวิจัยจะทำเป็นกลุ่มจากนักวิชาการสาขาต่าง ๆ จะมีการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับงานวิจัยการศึกษาทั้งผู้ใช้ผลงานและผู้ที่ทำวิจัย การพิจารณาความดีความชอบและเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการจะใช้ผลงานวิจัยประกอบการพิจารณา นักวิจัยมีการแลกเปลี่ยนความรู้กันมากขึ้นและจะมีการประยุกต์ใช้ผลงานวิจัยการศึกษาเพื่อแก้ปัญหาทางการศึกษามากขึ้น

อย่างไรก็ตามจะเห็นว่างานวิจัยทางการศึกษาในปัจจุบันมีมากขึ้นเพราะผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการศึกษาได้ตื่นตัวและหันมาให้ความสนใจการวิจัยทางด้านนี้มากขึ้น แต่เมื่อมองดูถึงเรื่องคุณภาพและการนำไปใช้ประโยชน์แล้วนับว่ายังมีน้อยอยู่มาก ซึ่งเป็นการสูญเสียอย่างน่าเสียดาย เพราะในการทำงานวิจัยแต่ละเรื่องนั้นต้องสิ้นเปลืองทั้งความคิด เวลา และค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก (รัตติกร ทิมเจริญ, 2531)

ปัญหาและอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้สำหรับครูคือไม่มีเวลาในการศึกษางานวิจัยเพราะงานประจำมีมาก ผลงานวิจัยส่วนใหญ่เน้นทางทฤษฎีไม่สามารถปฏิบัติได้ ส่วนใหญ่ทำการวิจัยในวงแคบไม่สามารถดัดแปลงได้อย่างกว้างขวาง งานวิจัยยังกระจุกกระจายยากแก่การนำไปใช้และผลงานวิจัยออกมาล่าช้า ไม่ทันต่อการอ้างอิง (พร้อมพรรณ อุดมสิน, 2528) และการด้อยคุณภาพของการวิจัยทางการศึกษา ทำให้ผู้บริหารใช้ประโยชน์จากผลการวิจัยไม่ถึงใจ ไม่เต็มที่ (สมหวัง นิธิยานูวัฒน์, 2526) และจากการวิเคราะห์ปัญหาทางการวิจัยของวัลลภ กันทรวิทย์ (2532) พบว่า ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติการทางการศึกษายังไม่มี การนำผลการวิจัยไปแก้ปัญหาและพัฒนาการศึกษาเท่าที่ควร จึงควรจะมีการส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติงานทางการศึกษาได้ทำการวิจัยเองในระดับหนึ่ง เพื่อให้เข้าใจในระเบียบวิธีวิจัยและเข้าใจประโยชน์ของการวิจัยมากขึ้น

นอกจากนี้ผลการวิจัยเท่าที่มีอยู่ก็ไม่ถูกนำไปใช้อย่างแพร่หลาย เนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ คือ ข้อหนึ่ง ผู้ใช้ผลวิจัยยังไม่ถึงศักยภาพของงานวิจัยที่มีอยู่ในขณะนี้ หรือแม้ว่าจะเข้าใจถึงศักยภาพของงานวิจัยแล้ว แต่ก็ยังมองไม่เห็นว่าจะใช้ผลวิจัยเหล่านั้นได้อย่างไร ข้อสอง การแลกเปลี่ยนผลงานระหว่างสถาบันยังไม่ได้จัดทำให้เป็นระบบ และประการสุดท้ายคือผลงานวิจัยยังไม่เป็นที่เชื่อถือและได้รับความไว้วางใจเพียงพอ (ศิลา จายนีโยธิน, 2512) และในการทำวิจัยทางการศึกษามีข้อจำกัดหลายประการ เช่น ความซับซ้อนของเนื้อหาหรือปัญหาที่จะศึกษา ความยากในการรวบรวมข้อมูล ความยากในการทำซ้ำ ปัญหาเรื่องการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร ความยากในการควบคุมตัวแปรเกิน ความแม่นยำ และความเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลทางการศึกษา (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2530)

จะเห็นได้ว่าการวิจัยการศึกษาเป็นเทคนิคและเครื่องมือสำคัญสำหรับนักการศึกษาในการพัฒนาการศึกษาทุกระดับ จึงได้มีการลงทุนจัดการศึกษา ให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัยขึ้นเป็นครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2496 ในหลักสูตรครุศาสตร์ ภายใต้แผนกวิชาครุศาสตร์ ในคณะอักษรศาสตร์และครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และพัฒนาขึ้นมาเป็น ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ ในปัจจุบัน ซึ่งมีหน้าที่ให้ความรู้ทางด้านการวิจัยในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ผลิตความรู้ด้วยการทำวิจัยในโครงการต่างๆ และบริการวิชาการวิจัย ให้กับหน่วยงานและผู้สนใจ (สมหวัง นิธิยานูวัฒน์, 2530) และการจัดการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา แทบทุกมหาวิทยาลัยจะมีการสอนวิชาเทคนิคการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์หรือระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ รวมทั้งยังจะต้องทำปริญญานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์เพราะว่าถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับนี้ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์, 2527)

อย่างไรก็ตามงานวิจัยจะได้ผลเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับสมรรถภาพและคุณภาพของผู้ที่จะทำการวิจัยมากกว่าอย่างอื่น ถ้าผู้ทำการวิจัยอุทิศกำลังกายกำลังใจและเวลาเพื่องานวิจัยอย่างจริงจังแล้ว งานวิจัยอาจช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น (สุชา จันทน์เอม, 2515) อีกทั้งในเรื่องของวิธีวิจัยกับเนื้อหาที่จะวิจัยนั้นควรจะประสมกลมกลืนกันไปตลอดเวลา ผู้ที่มีความรู้ในเนื้อหาวิชาแต่ไม่ทราบเทคนิควิธีวิจัยก็จะเป็นนักวิชาการได้ลำบากหรือผู้ที่ทราบซึ่งแต่ในเทคนิควิธีวิจัย แต่ปราศจากความรู้ทางเนื้อหา สารวิชา ทฤษฎีพื้นฐาน และโครงสร้างหลักอื่นๆ ของวิชาการก็จะเป็นนักวิชาการได้ลำบากยิ่งเช่นกัน (พจน์ สะเพียรชัย, 2527) นักวิชาการทุกสาขา มีความจำเป็นต้องให้ความสนใจและทำความเข้าใจวิธีวิทยาการวิจัย ทั้งนี้เพราะวิธีวิทยาการวิจัยเป็นศาสตร์ที่กล่าวถึงระบบมาตรฐานแห่งแนวทางในการค้นหาความรู้ในเส้นทางแห่งการค้นหาความรู้นั้น นักวิชาการจะประสบปัญหาและอุปสรรคนานาประการ วิธีวิทยาการวิจัยจะช่วยนักวิชาการได้ในด้านการให้แนวทาง แง่มุม ความเที่ยงตรงของการศึกษาวิจัย ซึ่งจะนำมาซึ่งผลการวิจัยที่มาตรฐานหรือการค้นคว้าหาข้อสรุปที่ถูกต้องตามสภาพที่เป็นจริง (พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว, 2529) และ Best (1971) ก็มีความเห็นเช่นเดียวกันว่า การวิจัยนั้นต้องการนักวิจัยที่มีความรู้ ความสามารถในการแก้ปัญหาที่จะทำการวิจัยโดยเฉพาะ เพราะนักวิจัยย่อมจะต้องทราบและเข้าใจปัญหาที่ทำนั้นโดยตลอด นอกจากนี้ก็ต้องมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับระเบียบวิธีในการวิจัย ตลอดจนมีความเข้าใจวิธีการวิเคราะห์ปัญหาด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่าสาเหตุหนึ่งของผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการศึกษามิทำการวิจัย ส่วนใหญ่เนื่องมาจากขาดความสามารถทางด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา ดังนั้นวิธีการหนึ่งที่จะสามารถปรับปรุงคุณภาพของงานวิจัยทางการศึกษาให้สูงขึ้น ก็คือ การพัฒนาความรู้ความสามารถของนักวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา

จากการศึกษาของ กานดา พูนลาภทวี ในปี 2524 เรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหาร นักวิจัยและนักประเมินเกี่ยวกับสมรรถภาพในการวิจัยและประเมินการศึกษา จากรายงาน การวิจัยของ พร้อมพรรณ อุดมสิน ปี 2528 เรื่อง ความต้องการเสริมสมรรถภาพการวิจัย ทางการศึกษา จากงานวิจัยของ นพรัตน์ ชูชาติวรรณกุล ปี 2529 เรื่องสมรรถภาพของนักวิจัย ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2526 และ 2527 ตามการรับรู้ ของตนเองและจากโครงการของภาควิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้รับทุน จาก UNESCO เพื่อศึกษาและพัฒนาสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทยซึ่งได้ทำ การศึกษาในรูปของโครงการที่มีชื่อว่า Promotion of Research on Education Process and Application in Teaching Practice ปี 2527 โดยมี ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา เป็นหัวหน้าโครงการ มีผู้วิจัย คือ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ ตีเรก ศรีสุโข สุวัฒนา สุวรรณเชตนิคม และจักรกฤษณ์ ล้ำราญใจ ได้ทำการศึกษาและพัฒนาสมรรถภาพของ นักวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทยโดยสังเคราะห์รายการสมรรถภาพที่พึงประสงค์ของนักวิจัย การศึกษาจาก

1. ผลการศึกษาวิจัยในสหรัฐอเมริกา ของ Worthen
  2. ผลการวิจัยของ กานดา พูนลาภทวี
  3. การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้นักวิจัย และมหาบัณฑิต ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
  4. การสอบถามครุศาสตร์มหาบัณฑิตที่มีผลการสอบวิทยานิพนธ์ อยู่ในระดับดีมาก
- จากนั้นนำรายการสมรรถภาพที่สังเคราะห์ได้เหล่านี้ ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยการ ศึกษาในระดับชาติ จำนวน 22 ท่าน ตรวจสอบความตรงและความเหมาะสม ได้รายการ สมรรถภาพที่พึงประสงค์ของนักวิจัยทางการศึกษา แยกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านจิตอารมณ์ และ ด้านความรู้ความสามารถ จำนวน 94 ตัวแปร ต่อมาในปี 2529 จารึก อัจฉารินทร์ ได้นำรายการสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษาทั้ง 94 ตัวแปร ดังกล่าว มาทำการวิจัยต่อ ในเรื่อง การวิเคราะห์ตัวประกอบสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษา ซึ่งศึกษาจากกลุ่ม ตัวอย่างประชากรที่เป็น นักวิจัยทางการศึกษา จำนวน 357 คน ผลการวิจัยพบว่าตัวประกอบ ที่สำคัญเกี่ยวกับสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษา มี 8 ตัวประกอบ ที่สามารถอธิบาย ความแปรปรวนของสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษาได้ถึงร้อยละ 54.9 ซึ่งตัวประกอบ ทั้ง 8 ตัว ดังกล่าว ประกอบด้วยสมรรถภาพ 2 ด้าน คือ ด้านจิตอารมณ์และด้านความรู้ ความสามารถ ซึ่งสมรรถภาพด้านความรู้ความสามารถที่ค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นส่วนหนึ่ง

ของความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยที่สำคัญและจำเป็นต้องมี ในการปฏิบัติหน้าที่ของนักวิจัยทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ การวัดความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษานั้น ยังไม่มีเครื่องมือที่ใช้ในการวัด เพื่อที่จะวัดว่า ผู้ที่จะทำวิจัยทางการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จ จำเป็นต้องมีความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษาอะไรบ้าง และต้องมีมาก น้อย เพียงใด

ดังนั้นจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจสร้างและพัฒนาแบบสอบความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษาและจากการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ได้แบบสอบที่เป็นประโยชน์ต่อการสรรหาและคัดเลือกผู้ที่มีความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา เพื่อบรรจุเข้าทำงานในหน่วยงานทางการวิจัยการศึกษา อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ในการประเมินหรือตรวจสอบผู้ที่เกี่ยวข้องหรืออยู่ในวงการการศึกษา เช่น นิสิตนักศึกษาที่กำลังทำวิจัยในระดับ ปริญญาโท ปริญญาเอก ครู อาจารย์ ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารและนักวิชาการทางการศึกษา เป็นต้น เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นได้ทราบถึง ระดับความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา ที่ยังต้องการ การปรับปรุง และพัฒนาตนเอง ให้มีศักยภาพในการวิจัย และเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษาย่างสูงสุดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างและพัฒนาแบบสอบความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา ให้มีคุณภาพเชื่อถือได้ใน ด้านความตรง (Validity) และ ความเที่ยง (Reliability)

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นิสิต ระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ ภาคปกติ ในมหาวิทยาลัยเปิดของรัฐ จำนวน 12 แห่ง ที่เข้าศึกษาใน ปีการศึกษา 2537 ซึ่งมีจำนวน 1,299 คน
2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้าง การพัฒนาและการหาคุณภาพแบบสอบความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา โดยแบบสอบที่สร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือกและสร้างขึ้นโดยใช้สถานการณ์ปัญหาทางการวิจัยการศึกษา
3. การวิจัยทางการศึกษาที่นำมาสร้างแบบสอบครอบคลุมเฉพาะการวิจัยเชิงบรรยายและการวิจัยเชิงทดลอง

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. นิสิต ระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นกลุ่มที่มีความรู้ความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษาแต่ยังขาดประสบการณ์ในการทำวิจัยที่หลากหลาย
2. ความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยที่นำมาสร้างข้อกระทงของแบบสอบถามนี้สามารถวัดได้ด้วยกระบวนการทางการวัดผล

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถ หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกถึง ความรู้ ความคล่องแคล่ว แม่นยำและความถูกต้อง ในการปฏิบัติกิจกรรมให้สำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. วิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา หมายถึง ศาสตร์ที่ว่าด้วยระบบของวิธีการ และกระบวนการที่ใช้ในการปฏิบัติงานทางการศึกษา ค้นคว้าเพื่อหาข้อสรุปมาบรรยาย อธิบายและทำนายปรากฏการณ์ทางการศึกษาอย่างมีระบบและเชื่อถือได้
3. ความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา หมายถึง พฤติกรรมของนิสิตระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ ที่แสดงออกถึง การบอก การระบุ การอธิบาย การเลือกใช้ การเขียน การอ่าน การแปลความหมาย การสรุปความ การสังเคราะห์เนื้อหา และการนำไปประยุกต์ใช้ ได้อย่างถูกต้อง เกี่ยวกับการศึกษา ค้นคว้า หาข้อสรุปทางการศึกษาอย่างมีระบบ ซึ่งเน้น การวิจัยเชิงบรรยายและการวิจัยเชิงทดลอง
4. แบบสอบถามความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา หมายถึง แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการสังเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากข้อมูลเชิงประจักษ์ และสร้างโดยการใช้สถานการณ์ปัญหาทางการวิจัยการศึกษา
5. ความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม หมายถึง คุณภาพของแบบสอบถามที่สามารถตรวจสอบได้ในด้านความตรง และความเที่ยงของแบบสอบถาม
6. ความตรง (Validity) ของแบบสอบถามหมายถึง คุณภาพของแบบสอบถามซึ่งพิจารณาจาก ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความตรงตามทฤษฎี (Construct Validity) และความตรงเชิงจำแนก (Discriminant Validity) ของแบบสอบถามโดยการตรวจสอบดังนี้
  - 6.1 ความตรงตามเนื้อหา เป็นความถูกต้อง ครอบคลุม และเป็นตัวแทนของรายการในการวัดกับโครงสร้างของเนื้อหาที่กำหนด ความตรงตามเนื้อหานี้อาศัยดุลยพินิจของ

ผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณา ข้อกระทบและตัวเลือกร่วมกับคุณลักษณะที่มุ่งวัด

6.2 ความตรงตามทฤษฎี พิจารณาโดย การวิเคราะห์ตัวประกอบ (Factor Analysis) เพื่อวิเคราะห์ดูว่าข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ได้กับโครงสร้างที่กำหนด มีความสอดคล้องกันหรือไม่ และจำแนกให้เห็นว่าความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา ประกอบด้วยตัวประกอบใดบ้างและมีคุณลักษณะใดบ้างอยู่บนตัวประกอบเหล่านั้น

6.3 ความตรงเชิงจำแนก พิจารณาจากประสิทธิภาพของแบบสอบที่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่ได้คะแนนสูงกับกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ โดยการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มด้วยสถิติทดสอบ t-test แบบที่ใช้ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม

7. ความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบ หมายถึง คุณภาพของแบบสอบซึ่งพิจารณาได้จาก ความสอดคล้องภายใน (Internal consistency) คำนวณได้ด้วยสูตร KR-20 (Kuder-Richardson Formula-20 Procedure)

8. นิสิต หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์และคณะศึกษาศาสตร์ ภาคปกติ ในมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 12 แห่ง ที่เข้าศึกษาใน ปีการศึกษา 2537 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องทำวิจัยเพื่อเป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญาโท และได้ผ่านการเรียนวิชาระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และวิชาสถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ มาแล้ว

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้ ดำเนินการสร้างและพัฒนาแบบสอบที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษาโดยเน้นการวิจัยในเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แบบสอบความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา ซึ่งเป็นแบบสอบที่มีคุณภาพเชื่อถือได้ สำหรับหน่วยงานใช้เป็นเครื่องมือในการสรรหาและคัดเลือกบุคลากรทางด้านการวิจัยทางการศึกษา เข้าทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้เป็นเครื่องมือสำหรับประเมินความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา
2. เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับนิสิตระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์และคณะศึกษาศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ในการพัฒนาตนเอง ให้มีความสามารถด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา